

Redactat de **NICU STEJEREL.**

Redacția **ARAD**, Mikes Kelemen utca 8/10.

Toate manuscriptele să se trimită la adresa aceasta.

Cucul la Călnic.

Cucule cu pene sure,
Mîndru cînti vara 'n pădure.
De cîntat ești bun voinic,
Cîntă-ne și nouă un pic:
Fă o roată de sburat
Pînă la Călnic în sat,
Să vezi voinicii români
Jucînd jocul din străbuni.
Joc frumos, tare vestit
Ce »călușer« e numit.
Dar vătavul Andriței,
Cu nasul cît la strigoi,
Care de frică, săracul,
Că se urăște cu dracul:
Ca vătav n'a mai luat.
Tricolorul nost lăudat,
Ci pantlică vînată,
Bage-l dracu în cinepă
Și atîta s'o melițe
Pîn' i-o face peliță;
Peliță nouă de drac,
Să se lase de jucat.
Că precum el a jucat
Și-o capră s'a minunat!
Cucule, tu nu mă crezi,
Că stai tot în păduri verzi,

Pe la noi de te-abăteai
Multe cruci îți mai făceai.
Că nime nu să scîrbia
Că-și lapadă nația,
Fără chiar o biată capră,
Care stă în loc și-l întreabă:
— »Șofroane, om de ispravă,
Rațele sînt pe Bîrzavă,
Cum de le lași iar în pace,
Ori friptura nu-ți mai place?
Ori nu-ți plac, afurisite
De cît caise — garnisite?
Cucule, fratele meu,
Roagă-te lui Dumnezeu
Să ne scape de acest rău;
Să ne scăpăm de rușine,
(Bată-l ziua cea de mîine!)
Cucule, pene mărețe
Dă tu la oameni povețe:
Nu o capră să-i învețe
Să-și țină învățător,
Nu de rațe mîncător.
Capra d'aia s'a mirat,
Că vulpoiul s'a jucat
De papricaș saturat;
De cînd a fost la Bocșa
De și-a vîndut nația.
Alegeri dac'ar mai fi,
Șofron bine-ar mai tăi,

Preoților, fiți făloși
 C'ăți fost tare norocoși,
 C'ăți ales un prăpădit
 În Cilnicul cel vestit.
 S'aveți de el folos mare:
 Ca orbul de luminare.
 Cucule, fratele meu,
 Ascultă ce îți spun eu:
 Cilnicul nost cel vestit
 De-o capră-i batjocorit.
 Că în ziua de Sîn-Petru
 A intrat în joc de-a dreptu,
 Și nici ea nu vrea să creadă,
 Că feciorii cei de treabă
 Il vor mai alege țap
 Pe Șofron, cel mare în cap.
 Văzînd că alții-s mumui,
 Ea s'a pus naintea lui.
 De știa — ar fi cuvîntat:
 — Șofrone, dascăl lăudat,
 Acu'ți place a fi vătav?
 Dar la alegere ai fost slab.
 Te-ai făcut din om neom
 La vălăul de beton.
 Eu sînt viță cornurată,
 Și nu-mi place a ta faptă,
 Că umbli ca liliacu,
 De ți-ar sparge dracu capu.
 Acum sari și nu te lași,
 C'ai mîncat mult papricaș.
 Iți faci neamul de rușine
 Ca să te sature tu bine.
 Cucule, fratele meu,
 Să mă crezi ce îți spun eu:
 Cînd unii l'au aplaudat
 Capra coada a ridicat
 Să-i arate pildă vie:
 Unde-i a lui omenie!
 Măi cucule, frate dulce,
 Ascultă pîn' nu te-i duce:
 Nu cumva să te faci rață,
 Că Șofron iute te înhață..
 Ci să stai pe rămurea,
 Lui Șofron să-i cînti așa:
 — »Nu te umfla broască 'n fău,
 Că nu-i tăul tot al tău!«
 Mac, mac, mac,
 Și-un pui de drac!

Frățiorul Cucului
 Din codrul Cilnicului.

Scrimbituri de limbă.

(De Nicolae Oprean.)

Mă drumăriam odată pe un dus și mă
 cătăni cu trei întîlnite.

Dindărăt mă înfricai în întoarsă.

Mă drumării pe alt dus, și mă băbii
 la o intrată.

Intrata plăcîntea niște făcute, și 'mi
 lopăți vre-o cîteva spate peste date.

Apoi mă căprij la niște mînate. Pote-
 cai pe o apucătură și mă pădurii într'un
 ajuns. Mă costii pe o coborîtă 'n jos
 și ajunsei la parii noi cu vie și cu loze
 pe struguri. Veni păzitorul și'mi des-
 crînti limba cu un par de clăie, ca pe
 mine să mă saie!

Eu luai unul de vie,

Ca la țmine să nu vie!

Dar el vine, mereu vine,

Eu mă 'ntorc pe după mine.

Eu mă mîniai. Dar el era mînios de
 acasă. Și mă apropiai de el. El se făcu
 lîngă mine. Eu așa-i trăsăi una cu ca-
 pun 'n par, de'mi vedeau stelele tot ochi
 verzi. Și i-am dat cu fundu 'n picior,
 de m'am făcut tot fuior, și eram tare
 ușor. Și îndată văzui cîmpu dincolo de
 mine și mă trezi a 3-a zi. Eu îl prind
 pe el de iarbă. El pe mine de barbă.
 Și eu trag — și el smulge..

De atunci el n'a mai pus iarba 'n coa-
 să, dar nici eu barba 'n — brici.

Răvașul dela Bocșa.

Cucule, haid, fă-ți răvașul,

Hai de-ți ține făgădașul,

Dac'ai mîncat papricașul,

Cîntă una ca năvașul.

Hai de cîntă cum ai zis

Pe cari s'au făcut de ris

Și lăcomind la un ciolan

La papricaș, ori hirean

Fac de rușine al nost neam.

Măi le cîntă cum se cade,

Peste grosul nas îi rade
 Și te pogoară din nori,
 Să numești pe trădători,
 Ca lumea cea Românească
 Să-i știe să-i ocolească.
 Aceste capre rioase
 Din turma lui Iuda scoase,
 Sau fost ales dintre noi
 Ca caprele dintre oi
 Zece capre au fost și-un țap
 Cornute, dar fără cap.
 Unu-i Mitru Pruneșel,
 Ce are cap măricel,
 Măricel cât la un țap.
 Și-i pe păr nepeptenat,
 Învață prunci românește
 Și dela Români trăește.
 Celalalt e Mironel
 Taman ca un cocoșel.
 Asta-i micuț de statură,
 Mic la cap, dar mare în gură.
 Asta e dascăl mai mic
 Și de bătaï mai voinic,
 Căci bate oamenii în birt
 Și pe drum de i-a ntilnit:
 Pentru că nimenea nu vrea
 Pe dînsul a'l saluta,
 Că n'are nici un merit
 De cînd la noi a venit.
 Dar mai are o meserie:
 Divorțează de soție,
 Pentru că ea-i de omenie
 Și nu bea cu el răchie.
 Încă unul cu surtuc
 Ce să scrie: Iohann Wuk.
 Nu știu dacă cel puțin
 Asta-i renegat Român,
 Căci cînd pe firmă-i cetești,
 Pe loc stai să înnebunești,
 Cînd vezi așa ceva scris
 La un jidan ce-i Român zis.
 El e Român și jidan
 Și 'n casă ține dughean.
 Vinde pipe, petrolu,
 Și răchiu vinde meru.
 Acest Wuk împintenat
 Totdeauna ne-a trădat.
 Acest cap de ciutură
 Mai are o patimă:
 De a cînta 'n biserică

Cînd cîntînd l'am auzit,
 Vă jur c'am înebunit,
 Că nici un vițel năuc,
 Nu cîntă ca Iohann Wuk.
 Căci săracul lui de glas,
 Dela un măgar i-a rămas.
 Acum altul batăl vina
 Ce se scrie Iulius Crina.
 Asta încă-i dughenar
 Și-i prietin cu domniï ai mari.
 Și acesta ne-a tradat
 Dumnezeu să-l fi pușcat,
 Să nu mai fie între noi,
 Ca măgarul între oi.
 Mai este unul mă rog,
 Dar ăsta 'mi dă peste cioc,
 'Cu vr'un balsam otrăvit
 De mi-oi perde al meu flit.
 Căci e doctor — catolic
 Nu dă votul la »mojic«.
 C'acesta Doamne ferește,
 Nu dela Români trăiește..
 Întreabă-l Cucule 'n pripă,
 Nui »coroana de vizită?
 De bietul »mojic« plătită
 De ce dară ne-a trădat,
 Și s'a făcut renegat?
 Acum vine Busuic,
 Ce-l sărac, fără noroc,
 Fără noroc s'a trezit,
 Căci mintea cînd s'a 'npărtit,
 Lui prea puțină i-a venit,
 Pe acesta măi frate Cuc.
 Să mi-l duci la balamuc.
 Colo sus în Pute-a-pește
 Căci el știe și ungurește,
 Cînd vorbește cu »tovább«
 Cu »nem kell«, sau »halgasá«
 Chiar și porcii de-l aud
 Fug de el ca de lup!
 Dar să vă spun eu curat
 De ce ăsta ne-a trădat:
 Pentru că la noi în sat
 Prea bine s'a fost dedat.
 Că el s'a tot îndesat,
 Unde's bani de numărat.
 Dar oamenii l'au simțit,
 Din slujbă l'au isgonit
 Iar el, să le facă ciudă,
 S'a făcut din creștin Iudă!

Acum mai vine neghina,
 Ce să scrie Petru Tina.
 Ce acesta a făcut,
 Te minunezi foarte mult.
 Nu știi cum s'a întâmplat
 Cu el, de s'a renegat.
 Căci ăsta are pământ,
 Astupal'ar în mormînt.
 Are bani, are moșie,
 Dar mai are și prostie.
 El să ține de omenie
 Și ar trage la chinejie:
 Și să ține cam fălos,
 Dar el lucră tot pe dos.
 Căci el e ca o nămilă
 Și în loc să 'mbrace »attilă«
 S'a îmbrăcat ca un cal
 Cu »laibăr« național.
 Și nu știi cum îndrăznește
 De haina o batjocorește.
 C'acest »laibăr« nepătat,
 Nu e pentru un renegat.
 Iar de nu-i place attilă
 Ii dau un laibăr de milă,
 Ce-i făcut din lemn de fag
 Atunci de el ni-e mai drag,
 Căci cu ăsta-i stă mai bine,
 Nu cu trei colori române,
 Ce pe »leibăr« și le-a prins
 Ca să se facă de rîs.
 Mai avem încă un motoc,
 Ce-i scris Ilie Mioc.
 Pe ăsta Cuce să-l înveți.
 Și nasul să il îndrepti,
 Că e strîmb din cale afară,
 De crezi că-i un cioc de cioară.
 Să-l întrebi de ce nu-și scrie
 Numele Mioc Ilie
 Ci: Myok Ilés renegat.
 (Dracu să-l fi luat!)
 Să v'arît mai un dîrzar,
 Ce-ar vrea să fie primar:
 Trifu Fleacă se numește,
 De boala de slujbi prosteste,
 După slujba de primar
 Să capete vre-un crețar,
 Ca să aibă de trăit
 Că la lucru e urît.
 Țasta cu alți doi din sat
 Papricaș au consumat.

Cu Costa chinezul mic
 Și Ion Jeba cel voinic.
 Dar foarte rău au pățit,
 Căci cînd sătui s'au trezit
 Au simțit că-i ceva rău
 În cel stomac nătărău,
 Căci papricașul cu vin
 Era plin cu Zacherlin.
 Dar pe aceștia să-i lăsăm,
 Că: încă mai doi avem.
 Dar ăștia să mă iertați,
 Sînt preoți adevărați.
 Unu-i cu ochelari la nas
 Al doilea foarte gras
 Ii gras de vin și tutun
 De crezi că-i un stilp în drum,
 Dară cel cu ochelari
 Vrea să fie domn dăi mari,
 Căci cînd a fost de votat:
 La Cernăuți a plecat
 Să încheapă metropolit
 Peste broaștele din rît.
 Al doilea-i cam netot,
 De înmormîntează vre-un mort,
 Și de iertăciune-i cere:
 Face din bărbat muere
 Zicînd: »pe roaba această
 Dumnezeu s'o odihnească.
 Iar oameni rîd cu toți
 De credeai că-s chiar nătoți.
 Dar au rîs toți cu necaz,
 Căci bietul popă netreaz
 De acest mort sa fost uitat:
 Nu-i muere, ții-i bărbat!
 Țasta cînd fu la votat
 Acas a stat, s'a culcat
 Dormirear tot mort de beat,
 Pînă eu l'oi fi sculat!
 Cucule — acum te conjur,
 Pe cîți îi ai azi sub ciur,
 Să mii cîți și să mii freci
 Pînă îi face pe toți fleci.
 Pe toți cîți au votat
 Și papricaș, au mîncat.
 Mîncare-ar tot praf de pușcă
 Și-ar bea jarul dintr'o dușcă,
 Doară s'or vedea sătui
 De hirean dela săcui.
 Cîntă-i cum zic, Cucule,
 Să le sară falcile,

Să-i prindă frigurile
Să nu le scape a juca
Cînd vor merge a vota
Cu cei ce ne iau pielea!

Creștătorul.

De cînd albinele sunt negre și nu au serbătoare?

(Legendă.)

Ci-că Atotputernicul Dumnezeu, cînd a făcut lumea, tot atunci a făcut și albinele, și le-au făcut albe ca zăpada.

Dar vrîind Dumnezeu, să cerce credința albinei, au trimis-o la Satana, să vadă ce face și ce viclesug țese, și să vină să-i spună.

Mergînd albina, D-zeu îi zise să se grăbească. Sosind albina la Sătana, s'a pus pe o floare să-l pîndească, ca să vadă ce lucrează.

Satana era mînios, că se trudea și-și bătea capul, cum să spargă casa unui om sărac, și nu putea.

Uitîndu-se Sătana jur împrejur și văzu albina cum îl pîndește, se repezi la ea și cu biciu de foc o lovi peste mijloc de o mai frînse, încît abia se mai ținea de pîlta, la miezul mijlocului și-i zise răstit și mînios:

«Dar tu bestie, ce stai aici și te uiți la mine ca vaca la poarta nouă? Du-te de unde-ai venit. Mîncăți-ar rămășițele cel ce te-a trimis pe capul meu».

Intorcîndu-se albina la D-zeu, El o întrebă, că ce a văzut pe unde a umblat? Și ce a zis Sătana?

Iară ea a răspuns:

— «Doamne! mi-e rușine să spui, ce mi-a vorbit Sătana».

— «Ba spune, spune, dragă albiniță, că trebuie să'mi spui întocmai,» — o înbărbăta Dumnezeu.

Albina trebui dar să fie credincioasă și să spuie tot. Dar cînd căscă gura să grăiască, îndată să înegri de rușine — și neagră e și pînă în ziua de azi. Incepu apoi să spuie, cum Sătana a numit-o bestie și cum a zis că Stăpînul care a trimis-o să-i mînce rămășițele.

Bunul D-zeu îi zise: mergi în pace dragă albiniță și hrana ta să fie sucii celor mai nevinovate flori, iar rămășițele tale să fie cea mai bună dulceță, pe fața pămîntului. Cu ele toate ființele să se îndulcească. Iar pentru credința ta cea nemărginită, să aibi și tu o serbătoare: La întii Mai, a fie-cărui an».

Dar cum luna Aprilie e foarte schimbăcioasă și ploioasă, înainte de prima Mai vre-o 4—5 zile au tot plouat, și bieteles albinițe n'au putut eși după hrană. Sosind prima Mai, soarele se ivise de dimineață și cu razele sale calde trezia albinele și lumina florilor!

Două albine ședeau în porțița coșniței.

Deodată una zise:

— Ian uite, soro, ce flori frumoase ici chiar înaintea noastră. Haid, să le cercetăm, da de aflăm ceva!» — Cealaltă însă îi răspunde: «dar nu știi tu, ce a zis Tatăl, că azi avem serbătoare?» — Dar prima zise: bine, soro, pînă acum am odihnit că erau ploie, acum să nu lucrăm, că avem serbătoare... și dacă de mine iar vor începe ploile, cînd să lucrăm, că vom muri de foame. Și fără multă socoteală, sburară la flori.

Numai că iată, că vine Tatăl și le întrebă: dar ce? voi lucrați?... Nu vi-am spus că azi aveți serbătoare? Bine! Dacă n'ați ascultat, să știți că, de cîte ori răsare soarele, voi aveți să porniți la lucru, și serbătorea pentru voi nu mai pun!

De atunci și pînă azi, albinele n'au serbătoare. Dar cu atît mai multe au oamenii — dar încă muierile!

Trimisă de Romul Bosioc, Dobrești.

Teologul și solgăbirăul.

Odată un telog, după absolvarea teologiei, a plecat cătră casă. Ajungînd el într'un orașel, unde n'avea pe nime cunoscut, a descălecat la o ospătărie.

Aici, convenind cu mai umți onorați domni, între cari era și solgăbirăul cercual, și-a dat în cunoștință cu ei, petrecîndu-și împreună. Intr'un tîrziu îl întrebă solgăbirăul:

— Cîte școli trebuie să învețe acuma un popă românesc?

— Douăsprezece și mai bine, — îi răspunse teologul.

— Mirare! — zise solgăbirăul, pentru că mai de mult unui popă român îi era destul dacă știa ceti evanghelia și a scrie puțin!

— Așa a fost zeu aceea, — zice teologul, pe aceea vreme cînd solgăbirăul strîngea porțița cu răvașul.

Solgăbirăul văzîndu-se păcălit bine, pe neștiute a părăsit ospătăria. El nici cît se recerea dela un popă n'a știut.

Hora țărănilor.

Frunză verde tulipan,
Nu-i mai mult acum d'un an,
Cînd de iubit m'apucam,
Cît de tinerel eram;
Tinerel eram la față,
N'aveam barbă, nici mustață,
Pîn' am dat a strînge 'n brață.
Și-a săruta cu dulceață.

Magheran crescut în iarbă,
Urîtu-i badea cu barbă;
Magheran crescut în fin,
Urîtu-i badea bătrîn!
Că te ține pe genunchi
Și-ți mînteste mii și sute.

Sărută nene fata,
N'astepta să zică ea.
Că la față i-e rușine,
De-o săruți, îi pare bine.

Frunză verde de pe cale,
Dela mine mai la vale,
Dela mine-a treia casă
Rău suspină o nevastă;
Rău suspină
Că-i devină,
C'a bătut-o bărbatu
Să și spună ibovnicu.

Ibovnicu nu l'o spune,
Nici de-a pune-o pe cărbune.
Pe cărbune din foc scos,
Că ibovnicu-i frumos!

Rea-i gurița de bărbat
Ca și laptele 'nchegat:
Dulce-i gura dela junc
Ca dulceața cea de prune.

Frunză verde de bujor,
Nici la toamnă nu mă'nsor,

Mai rămîn vițel mînzat,
P'îngă cel ce s'a însurat!

Frunză verde postăicuță;
De tînăr mi-am prins draguță;
Frunză verde de păruț
Și n'am știut cum s'o cruț,
Dar acum dac' aș avea,
Tot pe brațe o-aș ținea.

Maică, măicuța mea,
Dacă ți dragă lumea,
După urît nu mă da,
Că urîtu-i urîcios,
Zice să-l sărut frumos!
El e prost și gura-i pute
Dracu poate să-l sărute.

Culese de **Mihai Cordaș** Zagujeni.

Cîte flori pe deal în sus,
Toate la neica le-am dus
Și-am năimit de le-am plivit,
Să ne fie de iubit.

Lelea cu dinți mărunței
Nu știe face tăitei,
Că-i bagă cu numărul
Și-i scoate toți într'unul.

Am o mîndră fată mare,
Șapte cămași pe ea are:
Una-i ruptă, două-s sparte,
Celelalte fără spate.

Măritam'aș să nu șed
Numai cîmpul să nu-l văd,
Cîmpul să-l vază bărbatul
Eu să mătur, s'aștern patul,
Să pun oglinda'n fereastră,
Să văz, bine'mi stă nevasta?

— Mulge leică vacile
Că te-o'ntrecut altele,
Cîte'n sus și cîte'n jos,
Toate le-au muls și le-au scos.

— Lasă-le la cioarale
Că dau cu picioarele,
— Bărbate nu mă lăsa
Că «Suvaia-i vacă rea
Și mîncă viața mea,

— Taci la dracu, tu bolindă,
Că Suvaia nu-i flămîndă.

— Bărbate, bărbatul meu,
Bătă-mi-te Dumnezeu,
Cinepă mi-ai sămănat

Boalăn' oase mi-ai băgat.
Pune-te și o cosește,
De boală mă izbăvește,
Taie-o la Sfîntă Mărie
Sămîntă să nu mai fie.
Cînd mă bag la făgădău,
Turca-top! în drumul meu,
Și nu-mi dă pace fusul!
Vinde doi și'mi ia război!
Războiul unde se pune
Dracu vede haine bune.
Mai vinde doi din tînjală
Pentru săpun și'ntăreală.
Vinde, bărbate-un vițel
Și-mi ia perină pe el!
Bărbatul s'a socotit
Mersa'n tîrg și-a cheltuit
Pe ce lui i-a trebuit:
Două strice de curele
Să facă din drac muier!

Fetele din satul nost,
Se albesc, se rumenesc,
Dar la lucru nu grăbesc,
Și care s'au măritat
În războiu nu s'au băgat,
Nici sapă'n mîni n'a luat.

Tu leliță Ciuchiciană,
Tucăți ochii și-o sprinceană:
Nu te albi fără samă,
Nu ne face tot năcaz,
Albindu-te pe obraz.

Draga mea, de-ai fi a mea,
Tot pe palmă te-aș ținea;
La moară nu te-aș mîna,
De nu-i merge, nu-i mîncă.

Junele atunci e june
Cînd brici pe barbă nu pune;
Dac'apucă a-se rade
E bărbat de jumătate.

Peste deal, peste cîmpie
Este-o fată cu moșie,
Moșia-i bună și-mi place
Dar cu toanta n'am ce face!

Culese de: **RADU JOSIF**
june în Ciuchici.

Dela alegerea din Lugoj.

Colo în Furdia Română
Ține dracu într'o mîna
Pe chinezul cel bătrîn
Și-l îndoapă tot cu fin;
C'alegera s'a gătat,
Papricașul s'a păpat,
Dar el nu s'a săturat!

Mai avem ș'un domn vestit
 »Domnul Ivan« — poreclit,
 Care striga 'n gură mare:
 — »Lăsați-mă la căldare,
 Să minînc eu papricaș
 Din calul ce-a mai rămas,
 Doar nu mi-o eși pe nas!
 Ca lumea cumva să știe,
 Că toți suntem de omenie.
 Marți de-acasă am plecat
 Să alegem deputat!
 Cînd în Lugoj am intrat,
 Toată lumea s'a mirat:
 Cum eram noi instalați
 În tren de vite băgați
 Și la cap cu ștreang legați.
 Aveam și popii cu noi,
 Să ne scape de nevoi.
 Popi, de ăia fărmeceți
 Cu brîu roșu decorați —
 Și peste buric legați.
 Cum din vagon jos ne-am dat,
 Jandarmii ne-au și luat
 Și prin grăjduri ne-au băgat,
 Pîn' pe toți ne-au alinat,
 Apoi așa ne-au strigat:
 — Haid, Furdeiu, lu mic cu mare,
 Haid, dați, fuga la căldare
 Că clocește prea tare.
 Noi cinci zile n'am mîncat,
 Dar acum ne-am săturat
 Căi la toți în gît ne-a stat
 Papricașul fermecat!
 În Făget cînd am intrat
 Chinezul ne-a arătat
 O băncuță de cinci zloți.
 Noi, de bucurie, toți
 Ne-am pus ș'atît'am jucat
 De mai dracu' ne-a luat.
 Cînd jucam noi mai cu chef,
 Iată și »Popa Gherghes«,
 Rotund, oblu și năltuț
 Cu brîu roșu la folcuț...
 De vrei ca să-l nimerești:
 Poftim pîn'la Leucusești,
 Dacă de-aici îl pornești
 Pînă 'n iad nu-l mai găsești.

După această matahală
 Vine altă popă cu boală,
 Popa Miloș dela Bara
 Cu picioarele cît scara
 La față roșu — ca ceara
 La cap luminat — ca scara!
 Acest popă cu trei zloți,
 Și-au vîndut sătenii toți.
 Adecă nu tocmai toți
 C'au fost și oameni cinstiți
 Printre cei afurisiți
 Și de popa mituiți.

Poșta Cucului.

»Plugarului« din G. — Dacă singur zici:

»Că popa s'a mîniat
 Și napoi s'a înturnat
 Și cu nime n'a votat«...
 Apoi că-i bolnav și »nervos tare«...
 De ce-i mai faci supărare?...

Despre chinezul Jurcovici George zici că:

»A umblat pe la străini
 Ca să vînză pe Români«...

Dar n'a putut, că nu l'au ascultat nime, fără numai orbii și șchiopii. Atunci de ce să ne ocupăm de un om slab, pe care nu dă nime nimic. Lasă-l să se coacă în rușinea și nemernicia lui.

Dacă dascălul Dămian Radoi a votat:

»Cu ovreiul renegat!...
 Și pe Români i-a hulit«...

Să-i fie rușine, că a avut candidat român — pe cine să voteze. Iar dacă nu vă cîntă în biserică »pe mare« — arătați-l la consistor!

Ne place, că:
 »Capelanul Serafim
 E adevărat creștin,
 Că și jertfește viața
 Și nu-și vinde nația«...

La Rittberg a fost escortat de jandarmi sub baionetă pînă acasă...

Cucu îi strigă:
 La mulți ani părinte!

Cucu la Feneși. — În tot versul: de altfel destul de lung, nu arăți nici un păcat greu, pentru care ar merita publicarea. Noi sbiciuim fără cruțare păcatele tuturor, dar numai așa de plăcere nu dăm în cinstea nimănui. Dacă aveți motive grele și adevărate, puneți-le pe hîrtie, dar să și răspundeți pentru ele. Să nu o mai pățiți, ca cel dela Gaiul-mic.

Redactor responsabil: F A G U R E.

Tipografia »Poporul Român«, István-ut 11.